

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 27. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_227C-txt-shoot-idm1475.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

I. Moses.

Saalænge man i Ægypten mindedes Joseph, havde Israeliterne gode Dage, men da han var glemt, og de formerede sig stærkt, kom der en Konge, som frygtede for de Fremmedes Mangfoldighed, og søgte ved haard Trældom efterhaanden at udrydde dem. Da det imidlertid slet ikke hjalp, gav Pharao den ugudelige Forordning, at alle Israeliternes Dreng-Børn skulde kastes i Nilen, og druknes, men Gud var med Israel, og styrede det saaledes, at netop herved Israeliternes Befrielse blev underlig forberedt.

En af Jakobs Sønner hed Levi, og Levi avlede Kahat, og Kahat avlede Amram, men Amram avlede en Søn i de Dage, der den Befaling var udgangen, at de nyfødte 28 Dreng skulde kastes i Floden, og hans Moder skjulde ham i 3 Maaneder, men der hun ikke kunde skjule ham længer, da gjorde hun en Kiste af Vidier, og lagde Drengen deri, og satte den Kiste imellem Sivet ved Bredden af Floden. Da fødte Gud det saa, at Pharaos, det er Kongens Daatter kom til det samme Sted, og som hun gik der med sine Jomfruer ved Floden, da saae hun Kisten, og lod sig den hente, og lukke den op, og der hun saae den lille grædende Dreng, da rørte Gud hendes Hjerte, og hun ynkedes over ham, og tog ham, og lod ham opamme, men der han blev større, havde hun ham hos sig, og kaldte ham Moses, det er den Optagne af Vandet, og lod ham flittelig oplære i al Ægypternes Viisdom og Kundskab. Denne Moses var det, Gud havde udseet til sin Tjener, til at udføre sit Folk af Ægypten.

Da Moses blev stor, vilde han heller være hos sit undertrykte Folk, end i Kongens Gaard, og da han engang saae en Ægypter mishandle en Israelit, slog han Ægypteren ihjel, og maatte derfor gaae i Land-Flygtighed.

Moses var nu i Arabien, i Midians Landskab, mangfoldige Aar, og han giftede sig der, og var en Hyrde, men i hans firsindstyvende Aar, der han var med Hjorden ved et Bjerg, som kaldes Horeb, da saae han en 29 Torne-Busk staae i lys Lue, uden dog at fortæres, og der han gik nærmere, for at betragte det underlige Syn, da taledes Herren til ham, og sagde: Moses, Moses! kom ikke nærmere, men tag dine Skoe af, thi du staaer paa hellig Grund! Jeg er din Faders Gud, Abrahams og Isaks og Jakobs Gud! Da skjulde Moses sit Ansigt, af Undseelse for Gud, men Herren blev ved at tale til ham, og befalede ham at udføre Israels Folk fra Ægypten, og føre dem til det forjættede Land. Moses undskyldte sig nu vel med sin Ringhed, men Herren sagde: Jeg vil være med dig, og Moses indvendte fremdeles, at, naar han sagde, Gud havde sendt ham, da vilde Folket ikke troe ham, men Herren svarede: hvad er det, du holder i Haanden? og da Moses sagde, det er en Kjep, da befalede Herren ham at kaste den paa Jorden, og see, den blev til en Slange, saa Moses var bange for den, indtil Herren sagde: grib den om Halen! men da vovede han det, og see, det blev en Kjep igjen! Endnu indvendte Moses, at han havde hverken et klart Maal, ikke heller en flydende Tunge, som de maae have, der skal føre Ordet i Kongers Gaard, men Herren sagde til ham: hvem haver givet Mennesket Mund; hvem uden Jeg, Jehovah! saa gaae kun nu du, og jeg vil være med din Mund, og lære dig, hvad du 30 skal tale! Endda vægrede Moses sig, og bad Herren at sende en Anden, men da blev Herren vreed, og sagde: nu, saa kiender Jeg din Broder Aaron, han er en veltalende Mand, og han skal møde dig, og du skal lægge ham Ordene i Munden, og Jeg vil være med din Mund, og med hans Mund, og lære eder, hvad I skal gjøre.

Nu drog da Moses tilbage til Ægypten, og Aaron mødte ham, som Herren havde sagt, og de kom til Israels Folk, og trøstede dem med Herrens Ord, og gjorde Jær-Tegn for deres Øine, til Vitterlighed, saa Folket troede, og tilbad Jehovah, deres Fædres Gud. Men da Moses og Aaron kom til Pharao, og sagde: saa siger Herren, Israels Gud, lad mit Folk fare! da vilde Pharao ikke, men svarede i sin Hovmodighed: hvem er den Herre, hvis Røst jeg skal adlyde, den Herre, ham kiender jeg ikke, og jeg vil ikke lade Israel fare. Dog, ikke det alene, men Pharao gav ogsaa Befaling til, at Israeliterne skulde plages meer en før, saa de jamrede sig, og bebreidede Moses og Aaron, at de havde ophidset Pharao til reent at ødelægge dem. Da blev Moses modfalden, og klagede sin Nød for Herren, men Herren sagde til ham: du skal faae at see, hvad Jeg gjør ved Pharao, til han lader Folket fare, ja, til han selv uddriver dem af sit Land! 2. Moseb. 1-6.